

A SORSOD
TE VÁLASZTOD.

THE ATLAS PARADOX

az atlas-paradoxon

fine selection 

„Olivie Blake könyve megérdemli a hírnevét.

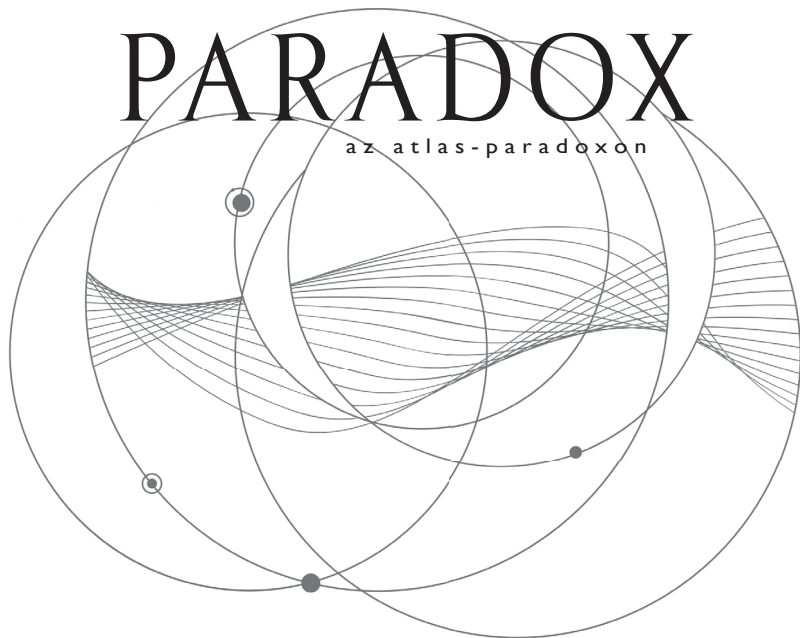
Rendkívüli olvasmány.” – *Vulture*

OLIVIE BLAKE

OLIVIE BLAKE

THE
ATLAS
PARADOX

az atlas-paradoxon



Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

· KEZDET ·

GIDEON DRAKE ELTAKARTA A SZEMÉT a vörösen izzó nap elől, és végigfuttatta tekintetét a felperzselt, megfeketedett hegyeken. A finom szemcséjű hamufelhők között forróság járta át a levegőt. Korlátozott látómezejében törmelék lebegett tova lágyan, akár sok apró lepkeszárny. A füst sűrű volt, elég kormos ahhoz, hogy a torkára tapadjon, és ha ez a valóságban történik, akkor azonnali orvosi segítségre szorult volna.

De az egész nem volt valós, és így nem volt szüksége orvosi segítségre sem.

Gideon lepillantott a fekete labradorra maga mellett, elmerengve összevonta a szemöldökét, aztán visszafordult az előtte kibontakozó szokatlan jelenethez, miközben a pólóját felhúzta a szája elé, hogy hozzájusson egy vékony rétegnyi, félig-meddig belélegezhető levegőhöz.

– Felettébb érdekes – motyogta maga elé.

Az álmok síkján időről időre előfordultak ezek a perzselő jelenségek. Gideon „erózióknak” hívta őket, de nem lepődött volna meg, ha találkozáván valaki hozzá hasonlóval kiderül, hogy van rendes nevük is. Elég gyakoriak voltak, habár sosem ilyen... rombolóak.

Ha valami, akkor ez számított Gideon életfilozófiájának: nincs értelme a kétségbeesésnek.

Lehetetlen lett volna megmondani Gideon Drake számára, mi való, és mi nem. Az álombeli pusztaságról alkotott képe lehet, hogy teljesen eltért az álmodótól. A felperzselt vidék kitűnő emlékeztetőül szolgált valamire, amit Gideon réges-rég megtanult: a pusztulás mindenütt ott van, ha az ember utána kutat.

– Nos, Max, indulás! – mondta Gideon a kutyának, aki véletlenül a szobatársa is volt.

Max beleszimatolt a levegőbe, és nyüszítve fejezte ki ellenkezését azt illetően, hogy nyugat felé haladjanak, de mindketten tisztában voltak vele, hogy az álmok síkja Gideon területe, ennél fogva végeredményben Gideon dönt az útvonalról is.

A mágia fogalmaival kifejezve, az álmok síkja egy kollektív tudatalatti része. Míg minden embernek hozzáfér egy-egy szegletéhez, nagyon kevesek képesek úgy áthaladni az álmok síkjain, mint Gideon.

Ahhoz, hogy az ember tudja, hol ér véget az egyik személy tudata, és hol kezdődik egy másiké, nagyon különleges képességekre van szükség, és Gideon érzékei – aki úgy ismerte a síkok változó mintázatát, mint tengerészek az árapályt – csak még kifinomultabbá váltak, mióta alig hagyta el az álmok síkját.

A külvilág számára Gideon meglehetősen hétköznapi embernek tűnt, aki narkolepsiában szenved. Azonban megérteni a mágiát, amit használt, nem volt ennyire egyszerű. Amennyire Gideon értelmezni tudta, az elme tudatos és tudatalatti részét elválasztó vonal számára rendkívül vékony volt. Be tudta azonosítani az időt és a helyszíneket az álmok síkjain belül, azonban a képessége, hogy keresztül tud sétálni az álmokon, időnként megakadályozta abban, hogy ébren túljusson a reggelin. Néha már úgy tűnt, inkább tartozik

az álmok síkjához, mint az élők világába. Ugyanakkor Gideon nyilvánvaló problémája az alvajárással lehetőséget adott számára, hogy kihasználja a korlátokat, amikkel másoknak szembe kellett nézniük. Például egy hétköznapi ember álmában képes repülni, de tudja, hogy álmodik, ennél fogva tisztában van azzal is, hogy a való életben nem tud repülni. Gideon Drake azonban tudott repülni. Pont. Viszont arra, hogy ébren van-e, vagy éppen álmodik, nem mindig bírt rájönni.

Technikailag Gideon egy álomban nem rendelkezett nagyobb hatalommal másoknál. Hasonló testi korlátozásokkal nézett szembe, mint a telepaták: tartósan semmilyen, az álmok síkján megidézett varázslat nem árthatott neki, kivéve, ha a fizikai alakja agyvérzést vagy valami rohamot kapott tőle. Gideon a fájdalmat is úgy érzékelte, ahogy mások érzékelik egy álomban: képzelte, majd, amikor felébredt, el is tűnt. Leszámítva, ha szokatlanul nagy stressz érte; az kiválthatta a fenti testi reakciókat, ami... De emiatt ő sosem aggódott. Csak Nico aggódott az ilyen dolgok miatt.

Nico gondolatára Gideonba ismét belenyilallt egy elnyomott érzés, mint amikor az ember elkeveri az egyik cipőjét, és anélkül botorkál tovább. Az elmúlt évben rászoktatta magát (váltakozó sikerrel, az adott naptól függően), hogy ne jegyezze meg újra és újra, hogy Max és az ő szokásos cimborája nincs velük. Eleinte nehezen ment... Nico általában reflexszerűen jelent meg a gondolataiban, mint az izommemória. Többnyire nem előzte meg semmi a felbukkanását, így előreláthatatlan következményként megzavarta az eltervezett útvonalát. Néha, ha Gideon gondolatai Nicóra tévedtek, Gideon követte őket.

Végeredményben a Nico de Varonával való ismeretség azzal a csapdával és áldással járt együtt, hogy nem lehetett a férfit könnyen

elfelejteni, vagy elszakadni tőle. A hiánya olyan volt, mint egy levágott végtagé. Sosem teljes vagy egész, habár alkalmanként a fantomfájdalom hasznos információval szolgált.

Gideon engedélyezte magának, hogy érezze, amit (más körülmények között) próbált nem érezni, és mint egy megkönnyebbült sóhaj, a síkok előzékenyen megmozdultak a talpa alatt. A rémálom fokozatosan elült, és helyet adott az ő álmainak, így Gideon követni kezdte azt az utat, ami a legtermészetesebb volt számára: a sajátját.

Ahogy Gideon elméje barangolt, az álombeli füst felszívódott, és ezzel egy időben ő és Max azon kapták magukat, hogy átvágnak az idő és tér tudatos észlelésén. A felperzselt föld helyét átvette a mikrohullámú sütőben pattogatott kukorica és az ipari erősségű mosószer enyhe sugallata – a NYME kollégiumának eltéveszthetetlen jellegzetességei.

És velük együtt egy tinédzser ismerős arca, akit Gideon korábban ismert.

– Nico vagyok – mondta az izgatott, kócos fiú, akinek a pólója a sporttáskája miatt véletlenül felgyűrődött az egyik oldalon. – Te vagy Gideon? Fáradtnak tűnsz – tette hozzá utólagosan, majd bedobta a táskáját a második ágy alá, és körbetekintett a szobában. – Tudod, sokkal több helyünk lenne, ha egymásra raknánk ezeket – jegyezte meg.

Ez emlék volt, vagy álom? Gideon Drake-nek nehezőre esett megkülönböztetni a kettőt.

Nehéz volt megmondani, mit csinált Nico a szoba levegőjével, amit ő maga láthatóan észre sem vett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy arrébb szabad tolnunk a bútorokat – sikerült Gideonnak kipasszíroznia magából, enyhe klauszrofóbiával küzdve. – Gondolom, megkérdezhetjük.

– Megtehetnénk, de azzal csökkentenénk az esélyeinket a kedvező végkifejletre. – Nico elhallgatott, és Gideonra pillantott. – Különben milyen akcentusod van? Francia?

– Olyasmi. Akkád.

– Quebeci?

– Fogjuk rá.

– Nos, ez pazar – felelte Nico egyre szélesebb vigyorral az arcán. – Már úgyis bővíteni akartam a nyelvészeti tudásomat. Túlságosan sokat gondolkodom angolul, szükségem van valami másra. Sose bízz a dichotómiában, mondom mindig. Habár idevágó gondolatként: fent vagy lent akarsz lenni? – kérdezte, mire Gideon csak pislogott.

– Válassz te! – nyögte ki, mire Nico legyintett a kezével, és olyan könnyedén rendezte át a bútorokat, hogy lélegzetvételnyi idő után Gideon már nem is emlékezett rá, hogyan nézett ki a szoba korábban.

A való világban Gideon gyorsan megtanulta, hogy ha valami nem fér el, Nico csinál neki helyet. Ha a dolgok túl sokáig maradtak mozdulatlanok, Nico óhatatlanul felforgatta őket. Gideonnal kapcsolatban az egyetem igazgatósága csupán annyi intézkedést érzett szükségesnek, hogy megítéljék számára a fogyatékossgal élőknek járó szolgáltatásokat, és ezzel annyiban is hagyták a dolgot; de tekintve, mi mindent figyelt meg a lakótársát illetően, a találkozásuk óta eltelt pillanatokban, Gideon kényelmetlenül biztos volt benne, hogy csak idő kérdése, és Nico rájön az igazságra vele kapcsolatban.

– Hova mész? – kérdezte Nico, bizonyítva Gideon igazát. – Úgy értem, amikor alszol.

Két hete tartott a tanév. Nico lemászott a felső ágyról, és megjelent Gideon mellett, felriasztva őt az álmából. Gideon nem is tudta, hogy alszik.

– Narkolepsziás vagyok – felelte.

– Baromság! – vágott vissza Nico.

Gideon Nicót bámulta, és arra gondolt, hogy nem mondhatja el neki. Nem mintha azt hitte volna, kiderül Nicóról, hogy varázslényvadász vagy valaki, akit az anyja helyezett a szobájába (habár mindkettőre komoly esély mutatkozott), de mindig eljött a pillanat, amikor az emberek máshogy kezdtek nézni rá. Gideon gyűlölte azt a pillanatot. A pillanatot, amitől fogva okot találtak rá – számos okot –, hogy megerősítsék a sejtésüket, miszerint Gideon valamilyen módon visszataszító. Ösztönös tudás volt ez; a zsákmány reagál a fenyegetésre. Üss vagy fuss!

Nem mondhatom el senkinek, gondolta Gideon, különösen nem neked.

– Van benned valami furcsa – folytatta Nico tárgyilagosan. – Nem rosszul furcsa, csak furcsa. – Összefonta a karját a mellkasa előtt, és eltöprengett. – Mi a történeted?

– Már mondtam. Narkolepszia.

– *Menteur* – forgatta a szemét Nico.

Hazug. Szóval valóban akart franciául tanulni.

– Hogyan mondják spanyolul, hogy „fogd be”? – kérdezte Gideon egy korábbi énje a való világban, mire Nico olyan mosollyal felelt, amiről Gideon megtanulta, hogy kivételesen veszélyes.

– Kelj ki az ágyból, álmok fejedelme! – mondta erre Nico, és félredobta a takarót. – Kimozdulunk innen.

A jelenben Max megböködte Gideon térdét az orrával, éppen eléggé ahhoz, hogy Gideonnak küzdenie kelljen, hogy megtartsa az egyensúlyát.

– Kösz! – Azzal lerázta magáról az emléket.

A kollégiumi szoba beleolvadt az erózió távolban lángoló hegyei-
be, miközben Max pislogás nélkül, várakozva nézte őt.

– Nico erre van – mondta Gideon az izzó örökzöldek sűrű bozót-
ján túlra mutatva.

Max kételkedő pillantást vetett rá.

– Rendben – sóhajtott Gideon, majd varázsolt egy labdát, és be-
dobta az erdőbe. – Hozd vissza!

A labda világítani kezdett, ahogy egyre gyorsabban távolodott, és
tompá, megnyugtató fénybe vonta az erdőt. Max bosszankodva még
egyszer Gideonra pillantott, majd előrerontott, és követte az utat,
amit Gideon varázslata kijelölt.

Mindenkinek van varázsereje álmában. A korlátokat nem a fizika
törvényei jelentették, sokkal inkább az álmodó irányítási vágya. Gi-
deon, egy olyan varázslény, aki folyamatosan a tudatos és tudatta-
lan között lebegett, nem rendelkezett izommemóriával, ha a valóság
korlátairól volt szó. (Ha nem tudod, pontosan hol kezdődik a lehe-
tetlen, és hol ér véget, akkor természetesen nem is képes korlátokat
szabni neked.)

Az, hogy Gideonnak egyszerűen *volt varázsereje*, vagy *ő maga* volt
a varázslat, folyamatos vita tárgyát képezte. Nico hajthatatlanul az
elsőben hitt, Gideon maga azonban nem volt olyan biztos ebben.
Alig tudott bármilyen közepszerű varázslatot végrehajtani, amikor
órán felszólították, éppen ezért vett fel elsősorban inkább elméleti
tárgyakat arról, hogyan és miért létezett a varázslat. Mivel Nico a fi-
zikai mágiában volt tehetséges, ő a világot álanatómiai szerkezetek-
ben látta, de Gideon szeretett úgy gondolni rá, mint egy adatfelhőre.
Végeredményben az álmok síkja csupán ennyi volt: közös tér, amely-
ben az emberiség tapasztalatait tárolják.

Az igazi Nico már közelebb volt, és az égő erdő pereme gyorsan átadta a helyét egy keskeny sávnyi üres tengerpartnak. Gideon lehajolt, hogy végigsimítsa az ujjaival a homokon, majd belenyomta a karját, hogy tesztelje. A dolgok itt nem égtek, de a karja azonnal eltűnt, a homok elnyelte egészen a válláig. Max mélyen, figyelmeztetően morogni kezdett.

Gideon visszahúzta a karját, és odanyúlt, hogy megnyugtatóképpen megvakargassa a kutya pofáját.

Max halkán nyüszített.

– Igen, igen, óvatos leszek! Tényleg kezdesz olyan lenni, mint Nico, tudod?

Max vakkantott egyet.

– Jól van! Rendben, visszavonom.

Gideon a szemét forgatva letérdelt a parton; nemcsak újra belemerítette a kezét a homokba, hanem elmerült benne, amíg a homok el nem nyelte a testét, és át nem repítette a túloldalra. Azonnal megváltozott a nyomás, magasról alacsonyra, és Gideon azon kapta magát, hogy fejjel előre zuhan. Körülötte még több lett a homok, ahogy az égből a száraz sivatag mozgó buckái közé pottyant.

Arccal előre esett a homokba, amiből a szájába is jutott. Gideon nem tartozott az úgynevezett természetimádók közé, mivel túlságosan sokszor volt kitéve a kevésbé kellemes ajándékainak. Létezett rosszabb a homoknál? Igen, határozottan. De akkor is. Gideon szerint nem volt teljesen elrugaszkodott, hogy a homok hatásait sértőnek találja. Máris érezte, hogy ott van mindenhol: a fülében és a fogai között, befészkelte magát a fejbőre mélyedéseibe. Nem éppen ideális... De ahogy mindig mondta: nincs értelme a kétségbeesésnek.

Nagy nehezen talpra állt, küzdött, hogy megtartsa az egyensúlyát a homok végtelen szalagjai között, amik a vádlíja tetejéig értek.

Körbepillantott a dűnéken, felkészült. Hogy mire, arról fogalma sem volt. Minden alkalommal máshogy jelent meg.

A jobb fülénél felhangzó zümmögésre nagyot kiáltva gyorsan megperdült (legalábbis megpróbált), és vadul hadonászni kezdett. Bármit, csak szúnyogokat ne! Gideont egyébként nem zavarták a rovarok. Újabb zümmögés, amit elhessegetett, de ezúttal valami megszúrta az alkarját. A helye máris kezdett megduzzadni, és kövér vércsepp jelent meg a szúrás helyén. Gideon felemelte a karját, hogy közelebről megvizsgálja a sebet, miközben lesöpört a bőréről egy fémből készült kitinpáncélt és a lőpor apró nyomait.

Szóval akkor nem rovarok.

Az, hogy tudta, milyenfajta nehézséggel kell legközelebb szembenéznie, többnyire kettős megkönnyebbülést okozott számára, mivel így már rendelkezésére állt a képesség és a szükség is, hogy megtervezze a védelmét. Néha taktikai képességeket igényelt, hogy belépjen ebbe a kimondott tudatalattiba. Néha harccal járt, néha egy labirintus várta. Ritkább esetekben szabadulósobák, üldözések és harcok; ezek voltak a vonzóbbak, köszönhetően Gideon általános professzionalizmusának (legalábbis mostanáig) abban, hogy elkerülje a halált és annak lovasait. Máskor az egész pusztán az izzadságról szólt, az erőlködésről, ami egyszerű, de borzalmas tesztje volt a kitartásának. Gideon nem tudott meghalni az álmokban – senki sem tud –, de szenvedni igen. Érezhetett félelmet vagy fájdalmat. Néha a teszt csak arról szólt, hogy összeszorítsa a fogát, és túléljen.

Sajnálatos módon ez az álom ilyen lesz.

Akármilyen parányi fegyverekkel is lőttek rá éppen, túl picikék voltak ahhoz, hogy kitérjen előlük, és túl gyorsak, hogy küzdjön ellenük. Valószínűleg nem olyasmi, ami a Földön létezhetne, és amit emberek működtetni tudnának. Gideon úgy fogadta a lövéseket,

mint elkerülhetetlen harapásokat (amik tulajdonképpen voltak), és csukott szemmel belemerült a szél áramlatába, hogy megvédje a szemét a homok szúrásától. A szemcsék beborították nyílt sebeit, miközben karjáról csöpögött a vér. Résnyire nyitott szemén keresztül látta az elmosódó vörösséget. Élénk, de aránylag ártalmatlan volt, bár akkor is csúnya. Olyan, mint a könnycseppek vonala a mártírok és szentek szobrain.

Akármelyik telepata is állította fel ezeket a védővarázslatokat, kétségkívül a legjelentősebb és legbetegebb szadisták közül került ki.

Valami beleállt Gideon nyakába, beleágyazódott a torkába, akadályozva a légzését. Fulladozva igyekezett nyomást gyakorolni a sebre, miközben arra koncentrált, hogy gyorsabban gyógyuljon. Az álmok nem valódiak, a sebesülés sem valódi; az egyetlen valódi dolog maga a küzdelem volt, és ennyit kérdés nélkül megadott. Ennyit mindig meg fog adni, mindig, mert a szíve mélyén tudta, hogy indokolt. Hogy nemcsak jogos volt, de tartozott is vele.

A szél erősebben kezdett fújni. Gideon szemét és ajkát homokréteg fedte, a szemcsék beletapadtak a nyaka redőibe, mire Gideon – összegyűjtve fájdalmának minden rétegét – felkiáltott. Állatiasan. Olyan hangon, ami arról tanúskodott, hogy feladja, enged. Csak üvöltött és üvöltött, és a gyötrelme közepette próbálta a megfelelő módon kifejezni, hogy kapitulál. Megtalálni a titkos jelszót, vagy ilyesmi. A helyes üzenetet. Valami olyasmit, hogy *inkább meghalok, mint hogy feladjam, de a védővarázslatokon belül minden biztonságban van tőlem.*

Csak egy fájdalmakat megelő ember vagyok. Csak egy halandó, aki üzenetet hozott.

Biztosan működött, mert abban a pillanatban, hogy Gideon tüdeje könyörögve és a megerőltetéstől felhólyagosodva kiürült, a talaj

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

megadta magát alatta. Szörcsögő cuppanással szívta magába őt – szerencsére – egy üres szoba hirtelen csendjébe.

– Ó, remek! Itt vagy! – mondta Nico tapintható megkönnyebbüléssel. Felállt, és odalépett a kettejüket elválasztó telepatikus védővarázslat falához. – Szerintem a tengerpartról álmodtam, vagy valami ilyesmi.

Gideon ösztönösen ellenőrizte a karját, lát-e rajta vér- vagy homoknyomokat, és még azt is engedélyezte magának, hogy próbaképpen levegőt vegyen, hogy tesztelje a tüdejét. Úgy tűnt, minden rendben van, ami azt jelentette, hogy sikerült a száztizennyolcadik próbálkozásra is bejutnia az Alexandriai Társaság védővarázslatain belülre.

Minden alkalom egy kissé rémálomszerűbb volt, mint az azt megelőző. Azonban minden alkalommal megérte.

Nico mosolygott, miközben a tőle megszokott önelégültséggel nekidőlt a varázsfalnak.

– Jól nézel ki – jegyezte meg játékos helyesléssel a hangjában. – Nagyon kipihentnek, mint mindig.

Gideon a szemét forgatta.

– Itt vagyok – erősítette meg, majd, mivel ezért jött, hozzátette: – És szerintem közel járok hozzá, hogy megtaláljam Libbyt.